

Fövényi Sándor

Budapesti éj

Már fáradnak az esti fények,
hideg csövekben neonmagány,
kirakatok fölött zöldes-kékek
és sárgák csordogálnak a bérházak falán.

Puhul a zaj, alig clikkan a villamos,
halkan billeg a körút ráncos hasán,
a szél gyűrótt újságot pofoz,
s acélbakancsát kifűzi néhány platán.

A Lánchíd fázik és összehúzza magát,
reméli, így talán befér az alagútba,
s az majd betakarja, akár egy nagykabát,
melyen fénylik a lámpaburák gombja.

A Margit-hídon Pest átmegy Budára,
ölelkezik a Deák és a Széna tér,
a holnap lassan rácsúszik a mára,
s Hold-piercinget csináltat az éj.

Meddőség

Napok óta nem csinálok semmit,
csak fekszem az ágyban
a meddőség rángógörcsei között,
hajótörötként néhány szóba kapaszkodom,
homlokomon verejtékes áramlatok,
sós íz számban, fuldoklom,
a párnára riadtan vörös szárazföldet köpök.

FÖVÉNYI SÁNDOR (1961) Szigetbecsén élő költő.

Aludni, álmodni kellene rá egy házat,
 piros tetőt, fehér falakkal,
 forrást, amiből ihatnék, öreg almafákat,
 kik kora tavasszal gyümölcsmeleget ígérnek,
 pedig tudom, itt sosem lesz nyár,
 mert a madarak is avarszerelémből születnek,
 így hidegbarnák, akár a partmenti szelek.

Lehet, lázas vagyok,
 már városokat látok e csöppnyi alvadt szigeten,
 utcák, terek neonfényeit
 a mosószer-örökkévalóság buborékja alatt,
 tarka őszingek lobognak a szárítókötélen,
 kezek, talán anyámé, ahogy kosárba szedi
 a hátsódudvar fáradt színeit.

Székács Zoltán: az Enigmák sorozatból (vegyes technika, kollázs)